ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ V. CAVELIER

ΕΝΑΣ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ

ΠΟΨΕ θ' αὐτοκτονοῦσε χωρὶς ἄλλο....

Τὸ εἶχε σκεφτεῖ, τὸ εἶχε ἀποφασίσει πειά....

Ἡ νύχτα ἦταν φρυχτὴ καὶ ἔμοιαζε μ' ἕνα μεγάλο κ' ἀτελείωτο ἐφιάλτη.

Ἀποτελείωσε τὸ σιγάρο του καὶ τὸ πέταξε κάτω στὸ πάτωμα. Ἔπειτα, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, ἔστειλε στὸ διάβολο τὸ σεντόνι του, σηκώθηκε ὄρθιος στὸ κρεββάτι του καὶ ἄνοιξε τὸ φεγγίτη ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ τοῖχο.

Μπροστά του ἁπλωνόταν τώρα τὸ Παρίσι, μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀπέραντο, τὸ καταραμένο Παρίσι, αὐτὴ ἡ ἀπύθμενη ἄβυσσος, ὅπου εἶχε χαθεῖ μέρα μὲ τὴ μέρα, ἡ νεότης του καὶ τὰ ὄνειρά του...

Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, βρισκόταν στὸ Παρίσι. Δυὸ χρόνια κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ ζωή του δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ συνεχὴς τρέλλα καὶ σπατάλη. Γι' αὐτὸ κ' ἡ καρδιά του σήμερα εἶχε μιὰ μεγάλη πληγὴ ποὺ ἔχασκε...

Ὁ θάνατος τῆς μητέρας του, χήρας ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ δικηγόρου, εἶχε σημπέσει μὲ τὸ τέλος τῶν γιναικείων του σπουδῶν, στὶς ὁποῖες ἐσημείωσε τὶς λαμπρότερες ἐπιτυχίες. Ὀρφανός, χωρὶς οἰκογένεια, σκέφτηκε τότε νὰ σπουδάση νομικὰ στὸ Παρίσι κ' ἀφοῦ ἔχασε μετρητὰ ὅλη του τὴν περιουσία, πουλώντας κ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ πατρικό του σπίτι ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ τὶς παιδικές του ἀναμνήσεις, ἔφτασε στὴν προτεύουσα, πλημμυρισμένος ἀπὸ χρυσάφι, διψασμένος γιὰ ἐλευθερία, γεμάτος ὄνειρα...

Ἔζησε ἢ μᾶλλον ἄφινε τὸν ἑαυτό του νὰ ζῆ, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται κανένα ἀπ' τοὺς ἀναρίθμητους κινδύνους ποὺ ἄνοιγαν κάτω ἀπ' τὰ πόδια του ἀβύσσους, μέσα στὶς ὁποῖες ἀργὰ ἢ γρήγορα θἄπεφτε...

Διέσχιζε ἀχόρταγα ὅλους τοὺς δρόμους τῆς ἀπολαύσεως, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὅτι κατέληγαν σὲ μονοπάτια γεμάτα βόρβορο, τύψεις καὶ ἀθλιότητα...

Σιγὰ—σιγά, πεντάρα μὲ τὴν πεντάρα, ἡ ζωή του, ἡ καρδιά του κ' ἡ περιουσία του σκορπίστηκαν στὶς διασκεδάσεις, στοὺς ἔρωτες καὶ στοὺς φίλους. .

Ἡ διασκεδάσεις τὸν εἶχαν κάνει νὰ ξεχάση τὸ καθῆκον! Οἱ ἔρωτες τὸν εἶχαν κάνει νὰ ξεχάση τὴ ζωή.

Ὤ! καταλάβανε ἐπὶ τέλους —πολὺ ἀργά, ἀλλοίμονο!— ὅτι μέσα στὸ ἀσύγκριτο Παρίσι τίποτε ὲὶν εἶν' ἀληθινὸ κ' ὅτι ὅλα εἶνε ὑποκρισία καὶ ψευτιά...

Βρισκόταν στὶς παραμονὲς τῶν ἐξετάσεών του γιὰ τὸ δίπλωμα, γιὰ τὶς ὁποῖες τρεῖς μῆνες ἀναγκαστικῆς κλεισούρας μέσ' στὴν κάμαρά του, ἔλλειψε χρημάτων, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχουν προπαρασκευάσει ἀρκετά. Μὰ τοῦ ἔλειπαν μερικὰ φράγκα, τὰ ὁποῖα τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ ν' ἀνανέωση τὴν τελευταία του ἐγγραφή.

Τοῦ κάκου εἶχε ἀπευθυνθεῖ στοὺς παληοὺς του φίλους, στοὺς συντρόφους τῶν διασκεδάσεών του, σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν παρέσυραν νὰ κατασπαταλήση τὴν περιουσία του.

Κανένας δὲν τοῦ ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, κανένας δὲν συγκινήθηκε μὲ τὴ σημερινὴ ἀθλιότητά του.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ νύχτα σκέψεως, εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί του. Ἔφταναν πειὰ ἡ μαῦρες ἀπογοητεύσεις κ' ἡ ἀπελπισίες ποὺ τὸν σκότωναν καθημερινῶς. Θὰ σκοτωνόταν μιὰ γιὰ πάντα καὶ θὰ πήγαινε νὰ συναντήση τὴν μητέρα του.

Τὸ εἶχε ἀποφασίσει... Ἀπόψε θὰ πνιγόταν... Μέσα σὲ λίγη ὥρα τακτοποίησε τὴν κάμαρά του, ἔκαψε τὰ χαρτιά του κ' ἔγραψε μιὰ σημείωσι, διὰ τῆς ὁποίας ἄφινε ὅσα πράγματα τοῦ ἔμεναν ἀκόμα στοὺς φτωχούς.

Γιὰ νὰ περάση τὸν καιρό του, ὥς τὴν ὥρα ποὺ θὰ σκοτωνόταν, βγῆκε ἔξω κ' ἄρχισε νὰ περπατάη σὲ μέρη καὶ σὲ πάρκα ἐρημικά, μὴ σκεπτόμενος τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν προσεχῆ εὐτυχία τῆς αἰωνιότητος....

. . . . . .

Ἡ νύχτα ἐντωμεταξὺ προχωροῦσε... Καὶ τὰ μεσάνυχτα πλησίαζαν....

Τότε διευθύνθηκε ἀργὰ πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα... Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, στάθηκε κ' ἄρχισε νὰ κυττάζη τὰ νερὰ ποὺ κυλοῦσαν πένθιμα...

Ἀπέναντί του ὀρθωνόντουσαν σκοτεινοὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἱ δυὸ πύργοι τῆς Νότρ—Ντάμ. Πίσω τους κρυβόταν ἕνα μικρὸ καὶ χαμηλὸ σπιτάκι μὲ δυὸ παράθυρα, φωτισμένα, ποὺ ξεχώριζαν στὸ σκοτάδι, ὅπως τὰ φλογισμένα μάτια ἑνὸς γάτου ποὺ παραμονεύει τὸ θῦμα του.

Εἶχε βρεῖ πειὰ τὸ κατάλληλο μέρος. Δὲν ἔπρεπε νὰ πήγαινε μακρύτερα.

Κατέβηκε κάτω στὴν ὄχθη κ' ἔψαξε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὶς τσέπες του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν εἶχε τίποτε σ' αὐτὲς ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προδώση τὴν ταυτότητά του.

Ἔβγαλε δυὸ σχοινιά, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε φροντίσει νὰ ἐφοδιαστῆ, γιὰ νὰ δέση μ' αὐτὰ τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του κ' ἔτσι νὰ μὴν προσπαθήση νὰ σωθῆ κολυμπώντας, κατὰ τὴν ἀγωνία τῶν τελευταίων του στιγμῶν.

Ἀφοῦ λοιπὸν δέθηκε χειροπόδαρα, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ποὺ τοῦ ἦταν ἄχρηστο γιὰ τὸ ἀγύριστο ταξεῖδι του, ἔριξε μιὰ στερνὴ ματιὰ πίσω κ' ἄρησε τὸν ἑαυτό του νὰ κυλήση μέσα στὴν ἄβυσσο...

Ἄρχισε νὰ κυττάζη τὰ νερὰ ποὺ κυλοῦσαν πένθιμα.

Ἔξαφνα, ἕνα λευκὸ πρᾶγμα διέσχισε τὸ σκοτάδι κ' ἔπεσε κ' αὐτὸ μέσα στὸ ποτάμι, σὲ μερικῶν μέτρων ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν....

Ἕνα «μπλούμ» ἀκούστηκε καὶ τίποτε ἄλλο. Τίποτε ἄλλο...

Θεέ μου!... Ὁ Ἰωσὴφ —γιατὶ ἔτσι λεγόταν ὁ νέος— ἄρχισε νὰ καταλαβαίνη...

Κάποιο παιδάκι, κάποιο ἔκθετο, θὰ πέταξαν χωρὶς ἄλλο ἀπ' τὴν ὄχθη μέσα σ' ἕνα λευκὸ δέμα...

Τότε τὸ φάντασμα τοῦ παρελθόντος ὀρθώθηκε μπροστά του ἀπειλητικό... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ἐγκαταλείψη τόσο ἀνανδρα τὴ ζωή του, τοῦ παρουσιαζόταν μιὰ εὐκαιρία νὰ τὴν ἐξευγενίση μὲ μιὰ γενναία πράξι, ἱκανὴ νὰ τὸν ἐξιλεώση γιὰ ὅλα τὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος του...

Δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμή, ἀπαλλάχτηκε γρήγορα—γρήγορα ἀπ' τὰ δεσμά του καὶ βούτηξε μέσ' στὸ νερὸ γιὰ νὰ πιάση τὸ δέμα.

Ὅταν ξαναγύρισε στὴν ὄχθη —μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο στὴν ἀγκαλιά του— θέλησε νὰ ἐξακριβώση τὴν ταυτότητα τοῦ πλάσματος ποὺ εἶχε σώσει. Μὰ τὸ πανί, μέσα στὸ ὁποῖο τὸ εἶχαν τυλίξει, ἦταν γερὸ κ' ἀντιστεκόταν στὶς προσπάθειες τῶν παγωμένων του δαχτύλων....

Μέσα ἀπ' τὸ δέμα ἔβγαιναν τώρα παρακλητικοὶ ἀναστεναγμοί.

Ὁ Ἰωσὴφ συλλογίστηκε τὸ ἀδειανὸ κρεββάτι του κ' ἀνέβηκε στὸ δρόμο μὲ τὸ κεφάλι του φλογισμένο, ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά.

Προχώρησε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ψιθυρίζοντας ἀκατάληπτες λέξεις κ' ἀνακόλουθα λόγια :

—"Ἀνανδρος... Παιδοκτόνος... Ἄθλιος... Φτωχὸ παιδί...

Σὰν ἔφτασε σπίτι του, ἀνέβηκε ἐπάνω, ἀπόθεσε τὸ φορτίο του στὸ κρεββάτι του καὶ τὸ ἄνοιξε...

Τότε, καταπληκτος, εἶδε μέσα στὸ δέμα ἕνα μικρὸ σκύλο!...

. . . . . .

Σήμερα ὁ Ἰωσὴφ Β.... εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς πρώτους δικηγόρους στὸ Παρίσι. Ζῆ μόνος μαζὶ μὲ τὸ «Χούντ», τὸν ὑπέροχο σκύλο του, ποὺ δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸ σκυλλάκι ποὺ ἔσωσε καὶ τὸν ἔσωσε.

Ἡ ζωή τους εἶνε ἀκριβὸ πρᾶγμα συνδεδεμένη καὶ μιὰ ἀμοιβαία εὐγνωμοσύνη τοὺς ἑνώνει καὶ τοὺς δυό.

— Ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ καταλάβη ποιὸς δεσμὸς μᾶς συνδέει, λέει ὁ δικηγόρος στοὺς φίλους του, ὅταν τὸν ρωτοῦν γιὰ τὴ μεγάλη ἀφοσίωσι πρὸς τὸν σκύλο του.

V. CAVELIER